

EL PAPER DE LES CIUTATS EN UN MÓN GLOBALITZAT

Urbanització creixent, creativitat i la ciutat metropolitana de Barcelona

Aquest número dedica el seu bloc central a la reflexió sobre el paper de les ciutats en un món globalitzat. Un paper més rellevant que mai, en la mesura que –per primer cop a la història– més de la meitat de la població mundial viu en àrees urbanes, com ens indica el demògraf **Juan Antonio Módenes** en el seu article.

La urbanització creixent de les grans potències emergents, com l'Índia, la Xina i el Brasil, està donant lloc a megaciutats de més de 10 milions d'habitants que articulen grans espais regionals, i a un creixement imparable de les ciutats de més d'un milió d'habitants, que ja són gairebé 400 arreu del món. Aquesta nova realitat té conseqüències directes en la redistribució dels recursos econòmics, socials i humans a nivell global, i ens força a repensar les ciutats i a preparar-les per a un nou escenari, caracteritzat per l'emergència de noves metròpolis com Shangai o Beijing, predestinades a convertir-se en els grans referents urbans del segle XXI, com París o Nova York ho van ser dels segles XIX i XX.

Per a fer-ho, partim de l'anàlisi de **Richard Florida** sobre les “ciutats creatives”, les àrees urbanes capaces d'atreure talent i tecnologia a nivell global, des d'una posició de tolerància cultural i cívica. Les tres t de Florida (talent, tecnologia i tolerància) semblen haver-se convertit ja en la tríada de moda per explicar les condicions que han de tenir les ciutats del futur per aconseguir assolir una posició singular en l'escenari global.

Barcelona, la ciutat metropolitana dels 3 o 4 milions d'habitants, sembla comptar amb els elements que li permetrien convertir-se en una “ciutat creativa”, referent internacional en àmbits com el disseny i l'arquitectura, però també en les noves tecnologies de la informació i la comunicació, i la recerca aplicada a les ciències de la vida. Una ciutat capaç d'atreure talent i tecnologia, en un entorn de tolerància cultural i cívica. El nou “model Barcelona”, doncs, podria emergir com una síntesi entre l'aposta tecnològica del 22@ i la convivialitat pròpia d'una ciutat mediterrània, que és un pol d'atracció en si mateixa, com un espai idoni on viure i –en paraules del propi Richard Florida– trobar-hi la felicitat.

Ara bé, Barcelona –com totes les altres grans metròpolis– necessita d'unes estructures governamentals i administratives adaptades a la seva realitat territorial, econòmica i demogràfica. Unes estructures metropolitananes que –a Barcelona– estan en ple procés de redefinició, amb l'elaboració d'una nova Llei de l'Àrea Metropolitana que haurà d'optar per algun dels models definits per la professora **Mariona Tomàs** en l'article que aquí presentem.

La nova llei haurà de triar entre mantenir la fragmentació actual reforçant la cooperació voluntària dels ajuntaments; establir fórmules flexibles de governança metropolitana entre els agents públics i privats que actuen en el territori; o bé apostar per un govern metropolità amb competències importants, i que pugui arribar a ser elegit de forma directa pels ciutadans, com succeeix a Londres i a Stuttgart. De l'elecció d'un o altre model en dependrà el futur de Barcelona com a metròpoli global i de Catalunya com a país amb una estructura social i econòmica singular i viable.

L'equilibri entre la ciutat gran i la nació petita seguirà condicionant la posició de Barcelona si no es resol el conflicte obert ja fa més de vint anys amb la dissolució de la Corporació Metropolitana i la creació de Consells Comarcals que fragmenten la ciutat real. Barcelona i Catalunya necessiten tornar a pensar en gran, proposant una Autoritat Metropolitana amb competències suficients per a gestionar la complexitat de la ciutat gran. ■
Albert Aixalà

